

РЕШЕНИЕ

№ 27455

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5182** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от С. Х. /S. К./, гражданка на Т., [дата на раждане] чрез адвокат Д. И. И. - А. срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „Д“ от 08.04.2026г., издаден от И. С. Г. – завеждащ консулска служба при посолството на Република България в Т.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, като е прието, че целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани и са декларирани неверни данни. С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, необоснован и немотивиран, постановен в нарушение на материалния закон и несъответствие с на целта на закона. Излагат се съображения за нарушено право на зачитане на личния и семейния живот. Правят се възражения, че липсват фактически и правни основания, на база на които отказът е постановен. Жалбоподателят счита, че не е извършен анализ на представените доказателства и писмени документи, а липсата на конкретно посочени факти и/или информация, с които да е мотивирано изявлението на органа за отказ за предоставяне на виза представлява нарушение на изискванията на чл. 59 от АПК и е причина за отмяна на акта поради неспазване на изискуемата от закона форма. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят - редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И.-А., която поддържа жалбата и моли съда същата да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът - И. С. Г. – завеждащ консулска служба при посолството на Република България в Т. - редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.01.2026г. С. Х. /S. К./, гражданка на Т., [дата на раждане] е подала искане в посолството на Република България в Т., за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България (виза вид „D“). Към заявлението са приложени: декларация за осигуряване на жилище и финансова издръжка от У. А. Д.; Удостоверение за сключен граждански брак на 29.12.2025г.; копие от нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот; извлечение от банкова сметка; копие от лична карта на У. А. Д.; превод на свидетелство за съдимост на С. Х.; медицинска застраховка.

На 08.04.2026г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и 23 от ЗЧРБ, а в допълнителни бележки като фактически основания е посочено: “При направените проверки е установено, че на посочения адрес в Л. живее бившата съпруга на българския гражданин с малолетния им син. Цялостният анализ на постъпилите данни дават основание за да бъде направено обосновано заключение, че бракът между апликанта и българския гражданин е сключен фиктивно с цел заобикаляне на законовите разпоредби и получаване на пребиваване в България”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция „Миграция“ и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на С. Х. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „D“.

От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536600-53855/15.05.2026г. е приложено положително становище относно подаденото заявление на С. Х. /S. К./ и във връзка с извършените проверки по искането за дългосрочна виза на чужденец.

По делото е предоставено и прието отрицателно становище от ДАНС, като защитената с гриф за сигурност информация от ДАНС е съхранявана и предоставена за запознаване като обособен отделен том, съгласно изискванията на Закона за защита на класифицираната информация и Правилника за приложението му.

В съдебното производство са допуснати до разпит двама свидетели. Свидетелят У. А. Д., съпруг на жалбоподателката, заявява, че се е запознал с нея през 2022г. чрез обща позната, като след период на общуване двамата са сключили граждански брак в Т. на 11.12.2023г. Посочва, че след сключването на брака редовно пътува до Т., обичайно веднъж месечно, за да прекарва време със съпругата си, тъй като към момента тя не може да пребивава в България. Излага, че притежава собствено жилище в [населено място],[жк], в което живее сам и което е подходящо за съвместното им семейно съжителство. Свидетелят дава сведения и относно предходните си бракове и семейното си положение, като сочи, че отношенията с втората му съпруга са окончателно прекратени и тя е напуснала България, а малолетният му син пребивава при майка си в Й. за ограничен период от време.

Свидетелят А. У. А. Д., син на съпруга на жалбоподателката, потвърждава, че познава С. от 2022г. и че през предходния месец е посетил заедно с баща си и малкия си брат жалбоподателката в Т.. Посочва, че отношенията между съпрузите са добри, като двамата възнамеряват да заживеят съвместно в България и да създадат семейство. Свидетелят потвърждава още, че в жилището на баща му в[жк]не живее друго лице, както и че майката на малкия му брат се е завърнала в Й., като детето ще я посещава периодично.

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на своите правни изводи.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен

контрол на основание чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от Конвенцията, посочено с жалбата.

Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

С т. 4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Със Заповед № 8 от 11.04.2024г. на посланика на Република България в [населено място], Република Т., г-н И. С. Г. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към НУРИВОВР. Предвид издаването на оспорения акт за анулиране от И. С. Г. съдът приема, че същият е издаден от компетентен административен орган.

Независимо от това съдът намира, че при издаването на оспорения административен акт са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели до неправилно приложение на материалния закон.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва закономото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26. В разглеждания случай, правното основание изписано в постановения отказ е чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, конкретно: т. 17 и т. 23. Следователно, за да бъде законосъобразно приложено което и да е от тези основания, административният орган следва да установи конкретни фактически обстоятелства,

които да обосновават направения извод. Именно върху административния орган лежи доказателствената тежест да установи наличието на законовите предпоставки за отказ, доколкото той черпи права от тяхното съществуване.

В случая съдът констатира, че в процесния отказ са изложени единствено лаконични съображения, според които при извършена проверка е установено, че на заявения адрес в [населено място],[жк], живее бившата съпруга на българския гражданин заедно с малолетния им син, като въз основа на това е направен извод, че сключеният между жалбоподателката и българския гражданин граждански брак е фиктивен и има за цел единствено получаването на право на пребиваване в Република България.

Настоящият съдебен състав намира, че така изложените фактически основания не са достатъчни, за да обосноват приложението на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Посочването единствено на обстоятелството, че към определен момент на адреса е пребивавала бившата съпруга на съпруга на жалбоподателката, не води автоматично до извод, че сключеният граждански брак е привиден или че заявената цел на пребиваването не е действителна. Между установения факт и направения от административния орган краен правен извод липсва необходимата логическа и доказателствена връзка.

От приложената административна преписка се установява, че към заявлението за издаване на виза са представени удостоверение за сключен граждански брак, декларация за осигуряване на жилище и финансова издръжка, документ за собственост върху жилището, извлечение от банкова сметка, свидетелство за съдимост, медицинска застраховка и останалите документи, изискуеми съобразно приложимата нормативна уредба. Административният орган не е изложил мотиви защо не кредитира тези доказателства, нито е посочил кои конкретни данни от тях счита за недостоверни или противоречащи на действителното фактическо положение.

Безспорно по делото е установено, че жалбоподателката е съпруга на български гражданин, като това обстоятелство се удостоверява с официален документ, чиято истинност не е оспорена. Само по себе си наличието на предходен брак на българския гражданин, както и обстоятелството, че неговото малолетно дете временно пребивава на същия адрес или го посещава, не могат да обосноват извод, че последващо сключеният граждански брак е фиктивен. За подобен извод са необходими конкретни и убедителни доказателства относно липсата на намерение за създаване на действителна семейна общност, каквито в случая не са изложени в мотивите на отказа и не се установяват от административната преписка.

Неоснователно е и позоваването на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. За приложението на тази разпоредба е необходимо да бъде установено по несъмнен начин, че лицето е представило документ с невярно съдържание или е декларирало неверни данни относно релевантни за производството факти. В процесния отказ липсва посочване кои именно данни административният орган приема за неверни, както и въз основа на какви доказателства е достигнал до този извод. Самото съмнение относно действителността на брака не е достатъчно, за да се приеме, че жалбоподателката е декларирала неверни обстоятелства по смисъла на закона.

Не променя горните изводи и представеното по делото отрицателно становище на Държавна агенция „Национална сигурност“. Действително, съгласно приложимата нормативна уредба органите на ДАНС участват в производството по издаване на визи чрез предоставяне на становища, когато са налице данни от значение за националната сигурност или за прилагането на Закона за чужденците в Република България. Съдът отчита обстоятелството, че по делото е представена класифицирана информация, с която съдебният състав се е запознал при условията и по реда на Закона за защита на класифицираната информация. Независимо от това, съдът намира, че съдържанието се в становището данни не могат сами по себе си да заместят задължението на

административния орган да изложи в издадения административен акт конкретни фактически и правни основания, въз основа на които е формирал волята си за постановяване на отказ.

Становище на ДАНС не освобождава компетентния орган от задължението самостоятелно да извърши преценка на всички относими факти и доказателства и да изложи мотиви защо приема, че са налице законовите предпоставки за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Недопустимо е мотивите на административния акт да бъдат извлечени по тълкувателен път от съдържанието на вътрешни документи от административната преписка, още по-малко от документи, недостъпни за адресата на акта.

Наред с това съдът съобрази и представеното по делото положително становище на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, в което не са изложени констатации относно наличие на обстоятелства, обуславящи отказ за издаване на исканата виза. При наличие на различни становища на административни органи решаващо значение имат не самите становища, а фактите и доказателствата, въз основа на които са направени съответните изводи. Именно тези факти подлежат на съдебна проверка за законосъобразност, а не крайното становище на съответния административен орган.

Следва да бъде отчетено и обстоятелството, че към заявлението за издаване на виза жалбоподателката е представила всички документи, предвидени в приложимата нормативна уредба, удостоверяващи както наличието на валиден граждански брак, така и осигурени условия за пребиваването ѝ в Република България. Отказът не съдържа анализ на тези доказателства, нито мотиви защо административният орган не ги приема за достатъчни. Липсва и обсъждане на тяхната доказателствена стойност във взаимната им връзка. Съдът обсъди и събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства, като намира, че дадените свидетелски показания са последователни, логични и непротиворечиви, поради което следва да бъдат кредитирани при преценката на доказателствения материал по делото.

Именно в това се състои и порокът на оспорения административен акт. Изложените в него фактически основания са общи и декларативни и не съдържат конкретните съображения, въз основа на които е прието, че е осъществено някое от основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. От съдържанието на отказа не може да се установи кои конкретни факти административният орган е счел за доказани, въз основа на кои доказателства е достигнал до този извод и защо е отхвърлил представените от заявителя документи.

По изложение съображения административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт съдът не може да реши спора по същество, поради което на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 55-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Х. /S. К./, гражданка на Т., [дата на раждане] Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „Д“ от 08.04.2026г., издаден от И. С. Г. – завеждащ консулска служба при посолството на Република България в Т..

ИЗПРАЩА делото като преписка на завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в Т., за ново произнасяне по подаденото заявление,

съобразно дадените мотиви.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред
Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: